

Specifikacija izvršenja osnove za plaćanje
 OV-9549/12-2002
 Vrsta dokumenta: Zadužnica
 Datum primitka: 30.11.2020.

Ovršenik: InterFinance d.o.o., OIB: 27081382081

Datum naplate/zapljene	Iznos naplate	Naplateni iznos kamate / ispljena razlika	Naplaćeni iznos glavnog duga	Naplaćeni iznos dospjele kamate / tečajna razlika	Nemplaćeni iznos glavnog duga	Iznos zapljene	Banka naplate / zapljene (VGD)	OIB solidarnog nosioca / OIB pružnika
------------------------	---------------	---	------------------------------	---	-------------------------------	----------------	--------------------------------	---------------------------------------

Broj računa i naziv ovhovoditelja/primalača sredstava: HR392390001100785045 - CENTAR BANKA D.D. U STEČAJU

PIB: 0 0060-444-3

Iznos duga: 2.000,00

Vrsta duga: trošak

16.12.2020	2.000,00	0,00	2.000,00	0,00	0,00	0,00	2486001	
	2.000,00	0,00	2.000,00					

Naplaćeno po ovhovoditelju:

Broj računa i naziv ovhovoditelja/primalača sredstava: HR392390001100785045 - CENTAR BANKA D.D. U STEČAJU

PIB: 0 0060-444-3

Iznos duga: 450.000,00

Vrsta duga: glavnica

Primjedba: privremena obustava izvršenja zbog otvaranja predst. postupka

16.12.2020	17.406,87	17.406,87	0,00	224.036,51	450.000,00	0,00	2486001	
16.12.2020	100,41	100,41	0,00	223.936,10	450.000,00	0,00	2486001	
08.01.2021	21,65	21,65	0,00	225.967,84	450.000,00	0,00	2486001	
	17.528,93	17.528,93	0,00					

Naplaćeno po ovhovoditelju:

Ukupno naplaćeno (glavni dug): 2.000,00

Ukupno naplaćeno (kamata/tečajna razlika): 17.528,93

Ukupno zapljijeno: 0,00

Ukupno nenaplaćeno: 676.489,42

Ukupno obustavljeno/opozvano: 0,00

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu tog suda mr.sc. Ani Nagy, u pravnoj stvari tužitelja INTERFINANCE d.o.o. iz Zagreba, Ulica grada Vukovara 284, OIB: 27081382081, kojeg zastupa Anita Hukelj, odvjetnica u Zagrebu, Martićeva 6/II, protiv tuženika CENTAR BANKA d.d. u stečaju iz Zagreba, Heinzelova 47a, OIB: 89296739230, radi predaje u posjed zadužnica i mjenica, nakon glavne rasprave zaključene dana 8. lipnja 2016., u prisutnosti zakonskog zastupnika tužitelja, zamjenice punomoćnice tužitelja i punomoćnika tuženika, dana 14. srpnja 2016.

presudije

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„1./ Nalaže se tuženiku CENTAR BANKA d.d. u stečaju iz Zagreba, Heinzelova 47a, OIB: 89296739230, predati u posjed tužitelju INTERFINANCE d.o.o. iz Zagreba, Ulica grada Vukovara 284, OIB: 27081382081:

-bjanko zadužnicu do pojedinačnog maksimalnog iznosa do 500.000,00 kn izdanu dana 12.07.2012.g. kao sredstvo osiguranja naplate tražbine po Ugovoru o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012. od strane tužitelja INTERFINANCE d.o.o. iz Zagreba, Ulica grada Vukovara 284, OIB: 27081382081, ovjerenu od strane javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba, Trg hrvatskih velikana 4, pod poslovni brojem OV-9549/2012 dana 12. srpnja 2012.g.,

- bjanko zadužnicu do pojedinačnog maksimalnog iznosa do 100.000,00 kn izdanu dana 12.07.2012.g. kao sredstvo osiguranja naplate tražbine po Ugovoru o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012. od strane tužitelja INTERFINANCE d.o.o. iz Zagreba, Ulica grada Vukovara 284, OIB: 27081382081, ovjerenu od strane javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba, Trg hrvatskih velikana 4, pod poslovni brojem OV-9550/2012 dana 12. srpnja 2012.g.,

-bjanko mjenicu izdanu od strane tužitelja kao trasanta te prihvaćenu od strane tužitelja kao trasata, oznaka serija A 07458183,

-bjanko mjenicu izdanu od strane tužitelja kao trasanta te prihvaćenu od strane tužitelja kao trasata, oznaka serija A 07458184,
sve u roku od osam dana.

2./ Nalaže se tuženiku CENTAR BANKA d.d. u stečaju iz Zagreba, Heinzelova 47a, OIB: 89296739230, naknaditi tužitelju INTERFINANCE d.o.o. iz Zagreba, Ulica grada Vukovara 284, OIB: 27081382081, prouzročene parnične troškove, sve u roku od osam dana.“

Obrazloženje

Tužitelj je dana 5. ožujka 2014. podnio tužbu ovom sudu protiv tuženika, radi predaje u posjed zadužnica i mjenica poblize označenih u petitu tužbe. U tužbi tužitelj navodi da su stranke dana 12. srpnja 2012. sklopile Ugovor o dugoročnom kreditu broj 388/2012, a temeljem Odluke Uprave Banke od dana 5. srpnja 2012. Sukladno navedenom Ugovoru tuženik je tužitelju odobrio dugoročni kredit u iznosu od 450.000,00 kn, za trajna obrtna sredstva uz kamatnu stopu od 9,90% godišnje, te uz rok otplate sukcesivno, a najkasnije do 12. siječnja 2014. Člankom 4. predmetnog Ugovora (dalje: Osnovnog Ugovora) utanačeno je kako će za osiguranje urednog vraćanja kredita, plaćanja kamata, naknada, troškova i ostalih potraživanja iz predmetnog Ugovora služiti dvije bjanko potpisane mjenice tužitelja, s naznakom bez protesta, uz mjeničnu izjavu; jedna bjanko zadužnica tužitelja maksimalnog iznosa do 500.000,00 kn, potvrđena od javnog bilježnika te jedna bjanko zadužnica tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 100.000,00 kn potvrđena kod javnog bilježnika.

Istog dana, dakle 12. srpnja 2012., stranke su sklopile i Dodatak broj I Ugovoru o dugoročnom kreditu broj 388/2012 (dalje: Dodatak), a kojim Dodatkom se mijenja članak 2. točka 4. Osnovnog ugovora i to na način da se otplata kredita ugovara najkasnije do 12. siječnja 2014. te je tužitelj suglasan da tuženik iz sredstava od prodaje dionica kupljenih temeljem ugovora o kupoprodaji i prijenosu dionica zaključenih dana 12. srpnja 2012. između tužitelja i Denica Šercla, Dijane Mazić, Igora Mazića, Mirana Goste, Željka Rudića i Zorana Holetića zatvara glavnice kredita na način da tuženik ima pravo bez ikakvog daljnjeg pitanja ili odobrenja prodati, založiti ili steći kupljene dionice. Ujedno se tužitelj istime suglasio da tuženik primi isplatu kupoprodajne cijene za predmetne dionice, te da iz postignute kupoprodajne cijene izvrši naplatu glavnice kredita, a ujedno je dao i bezuvjetan nalog tuženiku da izvrši sve radnje radi upisa stjecanja, prodaje, prijenosa i namire dionica sa imena tužitelja na ime tuženika ili kupca. Tužitelj posebno ističe kako su stranke predmetnim Dodatkom nesporno utanačile i utvrdile da se povrat cjelokupne glavnice kredita po Osnovnom ugovoru izvrši isključivo na predmetno opisani način, odnosno da se glavnica kredita tuženiku vraća isključivo iz sredstava koja će tuženik steći prodajom ili stjecanjem u vlasništvo naprijed navedenih dionica. S obzirom na prirodu pravnih odnosa te ugovorenu odredbu, razvidno je da se radi o točno određenom načinu ispunjenja novčane obveze te tuženik od tužitelja ne može zahtijevati nikakav drugi način podmirenja predmetne obveze, a sve sukladno čl. 166. i 167. Zakona o obveznim odnosima.

Tužitelj navodi nadalje kako su sklapanjem predmetnog Dodatka stranke kroz pravo raspolaganja (zaloga, prodaje,...) nad predmetnim dionicama, uvele novi instrument osiguranja u svoje dotadašnje odnose te isti ograničile na osiguranje povrata glavnice kredita, dok su dotadašnji instrumenti osiguranja i to: dvije bjanko potpisane mjenice tužitelja, jedna bjanko zadužnica tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 500.000,00 kn, te jedna bjanko zadužnica tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 100.000,00 kn, zadržani kao instrumenti osiguranja drugih potraživanja tuženika po Osnovnom ugovoru, odnosno potraživanja s osnova kamata, naknada, troškova te ostalih potraživanja iz predmetnog Osnovnog ugovora.

Sukladno Dodatku Osnovnom ugovoru, dana 12. siječnja 2014. u cijelosti je dospio iznos glavnice predmetnog kredita u visini od 450.000,00 kn, kao i iznos redovnih ugovorenih kamata u visini od 1.342,60 kn, te je tužitelj, sukladno ugovorenoj obvezi, tuženiku uplatio

dužni iznos ugovorenih kamata, i istog pozvao na povrat predanih mu instrumenata osiguranja kao i na poduzimanje svih potrebnih radnji vezano za namirenje iznosa odobrenog po Ugovoru o dugoročnom kreditu i to putem prodaje i/ili prijenosa predmetnih dionica, međutim tuženik je odbio izvršiti povrat predanih mu sredstava osiguranja uz obrazloženje, u bitnome, da su se sa činjenicom otvaranja stečaja nad tuženikom okolnosti bitno promijenile i to u prvom redu u pogledu vrijednosti dionica iz čije je prodaje bila namjera da se izvrši povrat glavnice kredita, odnosno da je otvaranje stečaja učinilo dionice bezvrijednima na tržištu te tuženik nema mogućnosti naplatiti svoje potraživanje iz njihove prodaje.

Tužitelj ne spori da je vrijednost dionica u ovom trenutku neusporedivo manja nego li je to bili prilikom sklapanja Osnovnog ugovora i Dodatka, međutim ističe kako je tuženika višekratno upozoravao na činjenicu pada vrijednosti dionica te istome nudio mogućnost prijevremene otplate kredita na način da se dionice unovče prije njihovog gubitka vrijednosti, međutim tuženik je takvu mogućnost odbijao, slijedom čeg je isti jedini odgovoran za trenutnu situaciju u kojoj je razvidno da se od prodaje predmetnih dionica neće moći podmiriti glavnica kredita u cijelosti.

Slijedom navedenog, tužitelj predlaže sudu naložiti tuženiku predati u posjed tužitelju predmetne bjanko zadužnice te bjanko mjenice.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi kako smatra da predmetnim Ugovorom o kreditu te Dodatkom I istoga nije ugovorena obveza tuženika da mora vratiti tužitelju zadužnice odnosno mjenice koji služe kao instrument osiguranja povrata kredita kako to tvrdi tužitelj. Navodi kako nije ugovoreno da eventualna prodaja opisanih dionica predstavlja uvjet za povrat instrumenata osiguranja tužitelja ili da se nakon prodaje dionica tužitelj oslobađa obveze povrata eventualno preostalog dugovanja tuženiku. Navodi kako je među strankama ugovoreno da tuženik može izvršiti podmirenje dospjelih kreditnih obveza tužitelja prvenstveno prodajom opisanih dionica u točki. 4 Dodatka I Ugovora pod „Otplata kredita“, ali su ostale na snazi sve ostale ugovorne odredbe Ugovora o kreditu u svezi osiguranja povrata kredita utvrđene čl.4., 5., 6. i 7. Ugovora kojom tužitelj kao korisnik kredita u cijelosti sa svim instrumentima osiguranja odgovara za povrat kredita, pa čak i da tuženik kao kreditor može ranije otkazati Ugovor o kreditu ako se vrijednost instrumenata osiguranja znatno smanji (čl.7. toč.3 alineja osma). Tuženik ne posjeduje niti zalag dionica ili valjani javnobilježnički solemnizirani ovjereni nalog tužitelja za raspolaganje dionicama, te iste nije niti mogao prodati, založiti ili steći temeljem valjane pravne osnove i upisati ovlaštenje ili zalag u upisnik HANFE, budući je Dodatak I Ugovora javnobilježnički neovjeren te nije javnobilježnički solemniziran i ne posjeduje sve elemente za valjano pravno raspolaganje dionicama.

Nad tuženikom je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1743/13 od 30. rujna 2013. otvoren stečajni postupak tako da opisane dionice tuženika sa istim datumom sukladno Stečajnom zakonu nemaju tržišnu niti prodajnu vrijednost iz koje bi tuženik objektivno namirio kreditno potraživanje prema tužitelju koje je dospjelo 12. siječnja 2014. a tuženik ne posjeduje druge instrumente osiguranja iz kojih bi namirio dospjelo tužiteljevo dugovanje, tako da tuženik smatra da su na strani tuženika nastupile bitno promijenjene okolnosti koje onemogućavaju naplatu potraživanja prema tužitelju iz prodaje dionica kao što je to tuženik i naveo u dopisu tužitelju od 14. veljače 2014. Tuženik ukazuje da tužitelj (uz tužbu) nije pridonio dokaze tj. kupoprodajne ugovore – pravni osnov iz kojih bi bilo razvidno da je stvarno stekao opisane dionice izdavatelja tuženika od opisanih prijašnjih vlasnika tuženikovih dionica, kao niti o vrsti, broju i rodu opisanih dionica, niti je pridonio dokaze o stvarnom plaćanju opisanih dionica opisanim prodavateljima dionica.

Tuženik posjeduje preslike kupoprodajnih ugovora zaključenih 12. srpnja 2012. kojima je tužitelj od gore opisanih ranijih vlasnik stekao ukupno 1.304 komada povlaštenih dionica i 80 komada redovnih dionica izdavatelja tuženika oznake CEBA-P-A po cijeni od

300,00 kn po dionici, premda je tržna cijena istih dionica u trenutku stjecanja na ZSE burzi iznosila svega 185,00 kn po dionici na dan 06.07.2012., tako da i u trenutku stjecanja tržna vrijednost 1.384 komada dionica je iznosila svega 257.240,00 kn što je odgovaralo okvirno polovini vrijednosti odobrenog kredita tužitelju.

Nadalje tuženik ističe kako u javnom očevidniku SKDD-a nije zabilježena punomoć za raspolaganje, hipoteka ili skrbništvo u korist tuženika nad opisanim dionicama kojima bi tuženik mogao izvršiti namirenje i raspolaganje dionicima tužitelja radi povrata kredita odobrenog tužitelju, tako da je sam tužitelj jedini mogao izvršiti prodaju opisanih dionica i podmiriti kredit, što isti nije do danas učinio.

Tuženik također ističe kako, u slučaju kada se radi o dionicama izdanim od strane tuženika, tuženik kao tadašnja kreditna institucija, tj. poslovna banka, nije smio odobravati kredit tužitelju za kupnju vlastitih dionica, niti je smio vršiti povrat kredita zalogom, prodajom ili stjecanjem vlastitih dionica protivno Zakonu o kreditnim institucijama, a što je tužitelj kao ovlaštenu i licenciranu broker znao ili morao znati u trenutku odobravanja kredita. Tuženik stoga ukazuje na protuzakonito ugovaranje povrata opisanog kredita vlastitim dionicama tuženika, što bi u slučaju da tuženik nije u stečaju, od strane HNB-a i ostalih nadzornih institucija, bilo okvalificirano kao povreda zakona i vjerojatno bi i tuženik i tužitelj bili sankcionirani radi povrede zakonskih obveza, a SKDD bi odbio provođenje upisa zalogu tuženika radi prodaje vlastitih dionica u svojim očevidnicima.

Nadalje, tuženik ističe kako tuženik kao kreditor u ovom slučaju ima ugovorno i zakonsko pravo namirenja dospjelih potraživanja prema tužitelju kao korisniku kredita iz svih instrumenata osiguranja povrata kredita, a nemogućnost namirenja povrata kredita iz jednog instrumenta osiguranja tj. dionica iz objektivnih okolnosti nastupanja stečaja nad izdavateljem dionica te posljedično gubitka tržne vrijednosti dionica, ne isključuje pravo tuženika da se namiri iz preostalih ugovorenih instrumenata osiguranja povrata kredita tj. zadužnica i mjenica tužitelja do konačnog povrata kredita.

Tužitelj kao korisnik opisanog kredita na dan 24.03.2014. duguje tuženiku kao kreditoru dospjeli iznos dugovanja od 466.913,83 kn, te je tuženik kao kreditor ponovno pismeno pozvao tužitelja na povrat dugovanja.

Nastavno tijekom postupka, tužitelj se podneskom od 8. srpnja 2015. u bitnom očitovao navodeći kako je tužitelj sklapanjem ugovora o kupoprodaji i prijenosu dionica od 12. srpnja 2012. s fizičkim osobama *de facto* nastupao kao zastupnik odnosno nalogoprimac tuženika. Navodi kako su pojedini dioničari tuženika prijetili tužbom kojom bi osporavali odluke skupštine tuženika, a koje su se odnosile na dokapitalizaciju tuženika od strane Alternative Private Equity fonda gospodarske suradnje (u kojem RH ima udio od 50%). Kako bi se spriječio višegodišnji spor oko dokapitalizacije tuženika, a obzirom da je isti u to vrijeme bio u teškoj financijskoj situaciji (posebne mjere HNB-a, prijetnja pokretanja stečajnog postupka,...), neprovođenje dokapitalizacije predstavljalo je siguran put u stečaj tuženika. Stoga je tuženik donio odluku da se dionice otkupe od određene grupe dioničara kako bi isti odustali od sudskog spora. Tuženik je donio odluku da se dionice kupe od treće osobe – u konkretnom slučaju tužitelja, na način da se sa istim sklopi ugovor o kreditu, koja sredstva bi tužitelj (*de facto* zastupnik tuženika) iskoristio za otkup predmetnih dionica, dok bi osiguranje povrata sredstava bile same dionice, na koji bi način tuženik uspješno proveo planiranu dokapitalizaciju. Nakon određenog vremena, kredit bi se zatvorio preuzimanjem dionica od strane tuženika, kao vlastitih dionica ili eventualnom njihovom prodajom trećim osobama. Tužitelj tvrdi kako su predmetni Ugovor o kreditu i njegov Aneks, kao i Ugovor o kupoprodaji i prijenosu dionica, koje je tužitelj sklopio s trećim fizičkim osobama, a u odnosu na tužitelj i tuženika, predstavljali prividne odnosno simulirane pravne poslove koji su kao takvi ništetni odnosno ne proizvode pravni učinak. Tvrdi kako je na snazi ostao disimulirani (prikriveni) pravni posao koji su stranke imale na umu kada su sklapale predmetne pravne

poslove, odnosno Ugovor o nalogu između tuženika (kao nalogodavca) i tužitelja (kao nalogoprimca) kojim je tužitelj *de facto* za račun tuženika od trećih osoba kupio predmetne dionice, i to od sredstava kredita tuženika kao nalogodavca. Navodi kako se radilo o relativnoj simulaciji, pa da su stoga predmetni Ugovor o kreditu kao i aneks istog, te Ugovori o kupoprodaji i prijenosu dionica, prividni pravni poslovi bez pravnog učinka, što za posljedicu ima obvezu tuženika na povrat predmetnih zadužnica i mjenica tužitelju, a da istovremeno na snazi između tužitelja i tuženika ostaje disimulirani pravni posao (ugovor o nalogu), te da su prodavatelji (fizičke osobe) od kojih je tužitelj otkupio dionice u konkretnom slučaju savjesne treće osobe. Za slučaj da sud ne prihvati tvrdnje tužitelja kako su predmetni ugovori simulirani odnosno ništetni pravni poslovi, tužitelj u pogledu tvrdnji tuženika ističe kako je Dodatkom I Ugovora određeno da se način otplate kredita mijenja na način da su ugovorne strane suglasne da se povrat cjelokupne glavnice kredita po Osnovnom ugovoru izvrši isključivo na način da tuženik ima pravo bez ikakvog daljnjeg pitanja ili odobrenja prodati, založiti ili steći kupljene dionice. Tvrdi kako odredba čl. 4. Osnovnog Ugovora isključivo omaškom ugovornih strana u samom Dodatku (aneksu) nije izrijeком stavljena izvan snage, međutim da je iz same formulacije odredbe čl.2 Dodatka jasno da je ista voljom ugovornih strana derogirana, a obzirom da je ista u suprotnosti s odredbom čl.4. Osnovnog ugovora. Tužitelj tvrdi kako su stranke u konkretnom slučaju Dodatkom ugovora ugovorile zamjenu ispunjenja obveze, na način da je tuženik umjesto isplate glavnice, od tužitelja primio pravo prodaje predmetnih dionica te je iste *de facto*, imajući u vidu pravu zajedničku namjeru ugovornih strana, primio u vlasništvu umjesto glavnice kredita. Tužitelj navodi kako je u Dodatku ugovora jasno navedeno da korisnik kredita (tužitelj) daje bezuvjetan nalog tuženiku da izvrši sve radnje radi upisa, stjecanja, prodaje, prijenosa i namire dionica sa imena korisnika kredita na ime banke ili kupca što tuženik suprotno ugovoru nikada nije učinio, sve unatoč višekratnim usmenim i pisanim pozivima tužitelja. Tužitelj navodi kako su pogrešne tvrdnje tuženika da bi predmetne dionice s danom otvaranja stečajnog postupka izgubile bilo kakvu tržišnu odnosno prodajnu vrijednost te tvrdi kako su neovisno o činjenici otvaranja stečaja nad tuženikom iste bile slobodno prenosive te su kao takve imale svoju vrijednost. Nadalje tvrdi kako je tužitelj višekratno pozivao tuženika na zatvaranje kredita putem preuzimanja vlastitih dionica u trezor prije pokretanja stečajnog postupka, što predstavlja tuženikov propust. Tužitelj nadalje obrazlaže kako se punomoć za raspolaganje dionicama ne upisuje u javni očevidnik SKDD-a te da je tuženikov propust što nije otvorio nalog za prodaju dionica i tužitelju dostavio svu potrebnu dokumentaciju.

Tuženik se na navode tužitelja iz citiranog podneska od 8. srpnja 2015. očitovao podneskom od 21. srpnja 2015. navodeći kako tuženik nije izvršio otplatu niti kune glavnice duga, dok je u vrijeme povrata kredita vršio uplate redovne kamate za period od 10.08.2012. do 30.01.2014. u iznosu od 63.122,80 kn, čime je u cijelosti priznao i preuzeo obvezu povrata glavnice kredita opisanim plaćanjem redovnih kamata kao sporednih potraživanja tuženika. Tuženik navodi kako se, suprotno tvrdnjama tužitelja, tužitelj tek 06. veljače 2014. pismeno obratio tuženiku sa zahtjevom za naplatom kredita prodajom dionica tuženika, donosno predajom instrumenata osiguranja, dakle nakon dospijeca povrata kredita tj. 12. siječnja 2014. Tuženik se dopisom od 14. veljače 2014 ukazao tužitelju na okolnost da je dana 13. rujna 2013. otvoren stečajni postupak nad tuženikom, te da tuženik ne može izvršiti namirenje te povrat kredita tužitelja prodajom dionica tuženika koje nemaju tržišnu vrijednost iz opisanih objektivnih razloga. Tuženik nije smio prije dospijeca povrata kredita tj. 12. siječnja 2014. izvršiti naplatu kredita iz instrumenata osiguranja povrata kredita bez naloga tužitelja budući bi u protivnom odgovarao za štetu tužitelju dok se tužitelj nije formalno obraćao tuženiku radi prijevremenog povrata kredita, niti je vršio djelomični povrat kredita. Tuženik ponavlja kako suprotno tvrdnjama tužitelja ne posjeduje niti zalog dionica, niti valjani javnobilježnički solemnizirani ovjereni nalog tužitelja za raspolaganje istima, te iste nije mogao niti prodati,

niti založiti ili steći temeljem valjane pravne osnove i upisati ovlaštenje ili zalog u upisnik HANFE, budući je Dodatak I Ugovora javnobilježnički neovjeren te nije javnobilježnički solemniziran te ne posjeduje sve elemente za valjano pravno raspolaganje dionicama pa da stoga tuženik nije mogao raspolagati dionicama bez suglasnosti ili naloga tužitelja. Tužitelj je odobren kredit za trajna obrtna sredstva kao nenamjenski sukladno njegovom potpisanom Zahtjevu za odobrenje kredita od 12.07.2012. u kojem tužitelj navodi da mu je kredit potreban za premošćivanje trenutnih likvidnosnih problema nastalih ranijim poslovima. Tužitelj je od sredstava odobrenog kredita od 450.000,00 kn izvršio otkup dionica od dioničara tuženika na svoje ime u iznosu od 407.200,00 kn dok je preostali iznos kredita od 40.550,00 kn zadržao na računu te istima slobodno raspolagao. Navodni špekulativni posao kupnje dionica sa tadašnjom Upravom tuženika koji tužitelj navodi kao razlog nevraćanja kredita ne može biti zakonski i valjani razlog za nepodmirenje dospjelog kredita, niti može biti razlog da tužitelj traži povrat instrumenata osiguranja kredita od tuženika te time pokušava putem suda zabraniti tuženiku naplatu legalnog i dospjelog potraživanja na štetu ostalih stečajnih vjerovnika tuženika, što bi predstavljalo kazneno djelo. Tužitelj tj. direktor tužitelj je kao ovlašteni broker te financijski posrednik i savjetnik bio i morao biti odlično upoznat sa načinom poslovanja banaka i dioničkih društava budući je upravo trgovanje financijskim instrumentima osnovna poslovna djelatnost tužitelja.

Podneskom od 20. listopada 2015. tužitelj u bitnome navodi kako je redovne kamate uplaćivao u dogovoru s bivšom upravom tuženika i to iz dijela odobrenog kredita koji je prelazi iznos potreban za otkup dionica Centar banke. Tvrdi kako se, suprotno tvrdnjama tuženika, tuženiku prije dospelosti kredita na naplatu obratio u više navrata pisanim putem sa zahtjevom za prodajom dionica i vraćanjem instrumenata osiguranja i to dopisima od 10. kolovoza 2012., 7. lipnja 2013., 17. rujna 2013. i 24. rujna 2013. Navodi kako sam tuženik u svom dopisu od 14. veljače 2014., kojim napokon odgovara na višekratne dopise tužitelja, navodi kako je namjera ugovornih strana bila da se glavnica kredita zatvori prodajom dionica. Tužitelj nije samostalno prodao dionice upravo zato jer je s tuženikom sklopio Dodatak I Ugovora o kreditu kojim je ugovoreno da se glavnica kredita zatvara na način da banka ima pravo bez ikakvog daljnjeg pitanja ili odobrenja prodati, založiti ili steći kupljene dionice te bi samostalnom prodajom prekršio svoju ugovornu obvezu. Tužitelj pojašnjava kako je kredit odobren u iznosu većem od iznosa potrebnog za kupnju predmetnih dionica upravo iz razloga kako bi se iz razlike podmirivale redovne kamate. Tužitelj nadalje spori da bi njegova osnovna poslovna djelatnost bila trgovanje financijskim instrumentima, te spori da bi direktor tužitelja bio ovlašteni investicijski savjetnik i/ili broker, a sve da i jest navodi kako isti ni na koji način ne mora biti upoznat s radom kreditnih institucija.

Podneskom od 30. listopada 2015. tuženik se očitovao navodeći kako su predmetne dionice, a koje je tužitelj kupio od imenovanih dioničara, još uvijek registrirane na tužitelja, a tužitelj podneskom od 23. studenog 2015. navodi kako nije sporno da je tužitelj upisan kao vlasnik istih dionica.

Tijekom postupka sud je izveo dokaze uvidom u spisu priležuću dokumentaciju, i to: Ugovor o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12.07.2012. (list 8-11 spisa), Dodatak I Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12.07.2012. (list 12 spisa), Bjanko zadužnica broj ovjere OV-9549/2012 od 12.07.2012. (list 13-14 spisa), Bjanko zadužnica broj ovjere OV-9550/2012 (list 15-16 spisa), mjenice oznake serija A br. 07458183 i serija A br.07458184 (list 17 spisa), dopis tuženika od 14.02.2014. (list 18, 94, 125 spisa), dopis tužitelja (list 19-20, 92-93 spisa), dopis tužitelja od 17.09.2013. (list 21, 123 spisa), dopis tužitelja od 07.06.2013. (list 22, 122 spisa), dopis tužitelja od 10.08.2012. (list 23, 121 spisa), preslike povratnica (list 24 spisa), dopis putem e-pošte od 25.07.2013. (list 25 spisa), podatke zagrebačke burze o vrijednosti dionica tuženika (list 39-41 spisa), dopis tuženika od 24.03.2014. (list 55 spisa), analitičke konto kartice (list 66-73 spisa), izliste prometa po partiji

(list 81-85 spisa), izvod otvorenih knjigovodstvenih stavaka (list 86 spisa), zahtjev za odobrenje plasmana (list 95-97 spisa), naloge za plaćanje (list 98, 100, 102 spisa), preglede prometa po računu komitenta (list 99, 101 spisa), Ugovore o kupoprodaji i prijenosu dionica (list 107-115 spisa), Izvadak o stanju i prometu po računu (list 116 spisa), naloge za plaćanje (list 117-118 spisa), dopis tuženika od 24.09.2013. (list 124 spisa), te izvode iz knjige dionica (list 127-135 spisa). Nadalje, sud je izveo dokaz i saslušanjem svjedoka Ive Markotića (list 143-145 spisa), Tomislava Marinca (list 145-146 spisa) te saslušanjem zakonskog zastupnika tužitelja Denisa Fudurića (list 146-147 spisa).

Ocjenom svih izvedenih dokaza zajedno kao i svakog dokaza pojedinačno, a sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14 - u daljnjem tekstu ZPP) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Među strankama je sporan osnov tužbenog zahtjeva.

Među strankama je sporna prava volja ugovornih strana prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12.07.2012. kao i Dodatka I istog Ugovora od 12.07.2012. Sporno je da li je predmetni Ugovor o dugoročnom kreditu kao i Dodatak I istog simulirani ugovor te vrijedi li među strankama, kako to tvrdi tužitelj, ugovor o nalogu kao prikriveni (disimulirani) pravni posao.

Iz Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012, sklopljenog dana 12. srpnja 2012. između tuženika kao davatelja kredita - banke, te tužitelja kao korisnika kredita (list 8-11 spisa) razvidno je kako je tužitelju prema odredbama ugovora odobren dugoročni kredit u iznosu od 450.000,00 kn (čl.1.), za namjenu „trajna obrtna sredstva“ (čl.2. toč.2), te uz redovnu promjenjivu kamatnu stopu od 9,90% godišnje sukladno Odluci o kamatnim stopama banke (čl.2. toč.3). Nadalje, među strankama je ugovorena otplata kredita sukcesivno, a najkasnije do 12. siječnja 2014 (čl.2. toč.4), te je sukladno čl. 4. predmetnog ugovora, za osiguranje urednog vraćanja kredita, plaćanja kamata, naknada, troškova i ostalih potraživanja iz ovog ugovora, tužitelj je tuženiku predao dvije bjanko potpisane mjenice tužitelja, jednu bjanko zadužnicu tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 500.000,00 kn te jednu bjanko zadužnicu tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 100.000,00 kn.

Dodatkom I citiranog Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012. stranke su člankom 2. istog Dodatka ugovorile da se mijenja odredba čl.2. točka 4. kojom je određen način otplate kredita i to na način da se sada ugovora otplata kredita sukcesivno, a najkasnije do 12. siječnja 2014. na način da je korisnik kredita suglasan da banka iz sredstava prodaje dionica kupljenih temeljem ugovora o kupoprodaji i prijenosu dionica zaključenih dana 12. srpnja 2012. između korisnika kredita i Denisa Šercla, Dijane Mazić, Igora Mazića, Mirana Goste, Željka Rudića i Zorana Holetića zatvara glavnice kredita na način da banka ima pravo bez ikakvog daljnjeg pitanja ili odobrenja prodati, založiti ili steći kupljene dionice. Korisnik kredita je suglasan da banka primi isplatu kupoprodajne cijene za predmetne dionice, te da iz postignute kupoprodajne cijene izvrši naplatu glavnice kredita te daje bezuvjetan nalog banci da izvrši sve radnje radi upisa, stjecanja, prodaje, prijenosa i namire dionica sa imena korisnika kredita na ime banke ili kupca. Ugovorne strane su se Dodatkom I ugovora suglasile da se povrat cjelokupne glavnice kredita po Osnovnom ugovoru izvrši isključivo na gore opisani način.

Iz izlista podataka o vrijednosti CEBA-R-A dionica ovdje tuženika u spornom razdoblju (list 39-41 spisa), razvidno je kako je tržišna cijena predmetnih dionica tuženika na dan 6. srpnja 2012. bila 185,01 kn, te je nastavno cijena padala (na dan 20. kolovoza 2012. iznosila je 165,00 kn po dionici).

Iz izlista prometa po partiji (list 81-85 spisa) sud je utvrdio da je ovdje tužitelj na ime obračunatih kamata po predmetnom Ugovoru o kreditu isplatio ovdje tuženiku iznos od ukupno 63.122,10 kn.

Iz izvoda knjigovodstvenih stavaka na dan 10.07.2015. (list 86 spisa) razvidno je kako je stanje dugovanja tužitelja tuženiku prema predmetnom Ugovoru o kreditu s tim danom ukupno 554.386,79 kn, od čega se iznos od 450.000,00 kn odnosi na potraživanje s osnova glavnice, iznos od 3.783,70 kn odnosi se na potraživanje s osnova redovnih kamata dok se iznos od 100.602,79 kn odnosi na potraživanje s osnova zateznih kamata.

Iz Ugovora o kupoprodaji i prijenosu dionica sklopljenih između ovdje tužitelja i Denisa Šercla, Igora Mazića, Dijane Mazić, Zorana Holetića, Željka Rudića i Mirana Goste (list 107-115 spisa), te iz izvotka o stanju i prometu po računu (list 116) i naloga za plaćanje (list 117-118 spisa), razvidno je da je ovdje tužitelj navedenim fizičkim osobama isplatio iznos od ukupno 407.200,00 kn na ime cijene prodanih dionica i to po cijeni od 300,00 kn po dionici za povlaštene dionice odnosno 200,00 kn po dionici za redovne dionice. Tužitelj je navedenu cijenu kupljenih dionica podmirio iz iznosa koji mu je doznačen temeljem predmetnog Ugovora o kreditu broj 388/2012.

U pogledu tvrdnji tužitelja kako je predmetni Ugovor o dugoročnom kreditu izmijenjen Dodatkom I od 12. srpnja 2012. simulirani ugovor valja reći kako je simulacija prividno sklapanje ugovora pri čemu dolazi do svjesnog nesklada između volje i očitovanja, jer stranke ne žele pravni posao koji sklapaju. Kod apsolutne simulacije prividni ili fiktivni pravni posao sklapa se radi zaobilaženja propisa, prijevare trećih osoba ili u kakvu drugu svrhu, dok kod relativne simulacije dolazi do sklapanja prividnog pravnog posla da bi se njime prikrilo neki drugi posao.

Sukladno odredbi čl. 319. st.2 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15 – dalje ZOO) pri tumačenju spornih odredbi ne treba se držati doslovnog značenja pojedinih izričaja, već treba istraživati zajedničku namjeru ugovaratelja i odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava utvrđenim ovim Zakonom.

Prema ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju Ugovor o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12.07.2012. izmijenjen Dodatkom I ne predstavlja simulirani ugovor, obzirom je između strankama zaista postojala volja sklapanja Ugovora o kreditu, kojim je ugovorom tuženik odobrio tužitelju dugoročni kredit u visini od 450.000,00 kn, pod uvjetima kako je to već utvrđeno.

Sud naime prihvaća iskaz svjedoka Ive Markotića, koji je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu kao i Dodatka I istog bio predsjednik Uprave tuženika te je sa strane ovdje tuženika iste (su)potpisao, kako je prije sklapanja predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu tuženik donio odluku kojom se odobrava sklapanje predmetnog Ugovora s ovdje tužiteljem. Isto tako, sud je iz Zahtjeva za odobrenje plasmana (list 95-97 spisa) utvrdio da je tužitelj prethodno podnio tuženiku zahtjev za odobrenjem predmetnog kredita. Također, sud prihvaća iskaz svjedoka Markotića kako je odluka kojom se odobrava davanje kredita ovdje tužitelju donesena temeljem postojećih akata banke, te je istoj prethodila obrada klijenta, ovdje tužitelja. Također, i iz iskaza svjedoka Tomislava Marinca također proizlazi da je namjera ovdje tuženika bila s tužiteljem zaključiti upravo Ugovor o dugoročnom kreditu, odnosno da je namjera ovdje tuženika bila kreditirati tužitelja s time da je tužitelj od iznosa kredita trebao otkupiti dionice određenih malih dioničara.

Dakle, među strankama je prema ocjeni ovog suda zaista postojala volja zaključiti Ugovor o kreditu kojim će se ugovorom ovdje tužitelju odobriti novčani iznos od 450.000,00 kn, te su ovu svoju volju stranke i očitovale sklapanjem predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12.07.2012. Isto tako, među strankama je zaista postojala volja predmetni Ugovor o kreditu izmijeniti na način kako je to učinjeno Dodatkom I Ugovora od broj 388/2012 od 12.07.2012., a kako to također proizlazi iz iskaza svjedoka Markotića i Marinca.

Nadalje, prema ocjeni ovog suda, u pogledu dogovora stranka glede načina vraćanja glavnice predmetnog kredita, prava volja stranaka bila je upravo ono što su stranke uglavile samim Dodatkom I predmetnog Ugovora odnosno da se povrat glavnice kredita izvrši iz sredstava koja će se dobiti prodajom predmetnih dionica, odnosno kupnjom istih dionica od strane samog tuženika, a kako to u svojim iskazima navode svjedoci Markotić i Marinac.

Valja reći kako tužitelj tijekom postupka ničim ne dokazuje da bi u pogledu predmetnih dionica dao ovdje tuženiku specijalnu punomoć (ovjerenu kod javnog bilježnika) kojom bi ovlastio tuženika na raspolaganje istim dionicama, a niti dokazuje da bi u odnosu na iste dionice bile ispunjene pretpostavke za otvaranje skrbničkog računa po kojem bi tuženik kao skrbnik mogao raspolagati predmetnim dionicama. Također, tužitelj ničim ne dokazuje da bi u odnosu na predmetne dionice bilo zasnovano te upisano založno pravo u korist ovdje tuženika. Stoga tuženik ni na koji način nije odgovoran za eventualni propust u vidu neprodaje predmetnih dionica trećim osobama, a obzirom je predmetnim dionicama mogao raspolagati samo tužitelj, kao nositelj prava iz istih, te je jedino tužitelj kao prodavatelj mogao sklapati ugovore o prodaji istih dionica sa eventualno zainteresiranim kupcima i potom od tako postignute cijene (eventualno) podmiriti dugovni iznos glavnice kredita. Prema ocjeni ovog suda okolnost što je cijena predmetnih dionica u periodu nakon sklapanja ugovora o kreditu (12.07.2012.) pa nastavno do dana dospijeća obveza po ugovoru o kreditu (12.01.2014.) kontinuirano padala, ne predstavlja okolnost koju ovdje tužitelj te tuženik nisu mogli predvidjeti u trenutku sklapanja Dodatka I predmetnog Ugovora o kreditu, budući im je bila poznata financijska situacija u kojoj se nalazio tuženik, a kako to proizlazi iz iskaza svjedoka te zakonskog zastupnika tužitelja.

Sud ne prihvaća tvrdnje svjedoka Markotića te tvrdnje zakonskog zastupnika tužitelja da je za tužitelja predmetni pravni posao trebao biti „financijski neutralan“, odnosno da iz istoga tužitelj nije trebao imati nikakve zarade, a niti gubitka.

Naime, jednostavnom računskom operacijom, uzimajući u obzir iznos kredita odobrenog tužitelju od 450.000,00 kn, iznos plaćen od strane tužitelju predmetnim malim dioničarima na ime cijene kupljenih dionica od ukupno 407.200,00 kn, te iznos plaćen od strane tužitelja tuženiku na ime ugovornih kamata po predmetnom Ugovoru o kreditu u iznosu od 63.122,10 kn, sud zaključuje kako iznos od 450.000,00 kn nije bio dostatan da bi tužitelj podmirio cijenu kupljenih dionica te iznos obračunatih ugovornih kamata (407.200,00 kn + 63.122,10 kn = 470.322,10 kn), pa je očigledno tužitelj morao dio svojih obveza na ime plaćanja cijene dionica te plaćanja kamata po predmetnom Ugovoru o kreditu podmiriti na drugi način, a ne iz sredstava odobrenog mu kredita. Upravo stoga, sud cijeni neprihvatljivima i životno neuvjerljivim tvrdnje svjedoka i zakonskog zastupnika tužitelja da su predmetni pravni poslovi za tužitelja trebali biti neutralni odnosno da od istih nije trebao ostvariti niti zaradu niti gubitak, posebno uzimajući u obzir kako je tužitelj trgovačkog društva koje je osnovano, sukladno zakonu, s ciljem ostvarivanja dobiti, pa bi dakle po prirodi stvari morao poslovati u cilju ostvarivanja dobiti, što je jedino logično i životno uvjerljivo.

Nadalje, predmetni pravni poslovi mogli su u konačnici biti „financijski neutralni“ za ovdje tužitelja jedino pod pretpostavkom da je tuženik predmetne vlastite dionice kasnije kupio od ovdje tužitelja po cijeni većoj od cijene po kojoj je iste dionice tužitelj kupio od predmetnih manjinskih dioničara, pri čemu bi očigledno tuženik bio u gubitku, dok bi ovisno o cijeni dionica pri kupnji istih od strane ovdje tuženika, tužitelj moguće ostvario i određenu zaradu.

Također, okolnost što je predmetni Ugovor o kreditu tužitelju odobren s namjerom da ovdje tužitelj otkupi dionice malih dioničara koji su se prema tvrdnjama tužitelja pripremali za pobijanje odluka glavne skupštine u smislu nedonošenja odluke o dokapitalizaciji banke, ne utječe na činjenicu da je, prema utvrđenju suda, među strankama postojala volja sklapanja upravo Ugovora o kreditu.

Prema ocjeni ovog suda razlog radi kojeg je tuženik odobrio kredit tužitelju, odnosno svrha u koju je ovdje tužitelj ista sredstva prema dogovoru stranaka trebao utrošiti, predstavlja pobudu radi koje je među strankama sklopljen predmetni Ugovor o kreditu. Dakle, prema ocjeni ovog suda pobuda (motiv) radi kojeg su ovdje stranke pristupile sklapanju predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu bila je da od odobrenih sredstava po Ugovoru o kreditu, upravo ovdje tužitelj od određenih malih dioničara kupi vlastite dionice tuženika, a kako bi potom ovdje tuženik iste dionice kupio od tužitelja.

Sukladno odredbi čl. 31. st.1 Zakona o kreditnim institucijama („Narodne novine“ broj 117/2008, 74/2009, 153/2009, 108/2012) važećeg u spornom razdoblju, kreditna institucija ne može, izravno ili neizravno, kreditirati stjecanje ili izdavati garancije ili druga jamstva za stjecanje svojih dionica. Sukladno odredbi čl. 360. st.1 za slučaj da banka kreditira ili izdaje garancije, odnosno druga jamstva protivno odredbama članka 31. ovoga Zakona kaznit će se za prekršaj novčanom kaznom u iznosu od 375.000,00 do 2.000.000,00 kuna. Dakle, sukladno citiranim odredbama koji je u konkretnom slučaju *lex specialis* u odnosu na ZTD za ovakvu povredu zakon predviđa prekršajnu sankciju.

Sukladno odredbi čl. 233. st.1 Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine 111/1993, 34/1999, 121/1999, 52/2000, 118/2003, 107/2007, 146/2008, 137/2009, 111/2012, 125/2011, 68/2013, 110/2015 – dalje ZTD) društvo može stjecati vlastite dionice na temelju ovlasti glavne skupštine za njihovo stjecanje koja vrijedi najviše 5 godina i određuje uvjete pod kojima se one mogu stjecati, naročito najveći broj dionica koje ono treba steći, vrijeme za koje je dana ovlast za stjecanje dionica i, ako se dionice stječu naplatnim putem, najveću i najmanju vrijednost onoga što društvo za to daje. Društvo ne smije stjecati vlastite dionice da bi njima trgovalo. Pri svakom stjecanju dionica uprava, odnosno izvršni direktori društva moraju utvrditi da su za to ispunjeni uvjeti propisani ovim Zakonom. Prema odredbi čl. 233. st.3 ZTD društvo može stjecati vlastite dionice i bez za to dobivene ovlasti glavne skupštine, između ostalog, ako je to potrebno da bi se od društva otklonila teška šteta koja neposredno predstoji. Prema odredbi čl. 233. st.5 u slučajevima iz stavka 1. ovoga članka te stavka 3. točke 1. uprava društva mora izvijestiti prvu sljedeću glavnu skupštinu društva o razlozima i svrsi stjecanja dionica, njihovu broju i udjelu u temeljnom kapitalu te o protuvrijednosti onoga što je društvo dalo za te dionice. Stjecanje dionica protivno odredbama stavka 1. i 3. ovoga članka je valjano, a obveznopravni posao o prijenosu dionica je ništetan. Vezano uz zabranu stjecanja vlastitih dionica valja reći kako dioničko društvo osnivanjem i kasnijim izdavanjem dionica prikuplja kapital potreban za poslovanje društva, pa je stoga temeljno načelo dioničkog društva da se dioničari ne mogu osloboditi od uplata (čl. 216. ZTD-a), niti se mogu vratiti uplaćeni ulozi (čl. 217. st. 1. ZTD-a).

Sukladno odredbi čl. 234. st.1 ZTD-a ništetan je pravni posao kojim društvo nekome daje predujam, zajam ili osiguranje radi stjecanja dionica toga društva. To se ne odnosi na tekuće pravne poslove kreditnih, odnosno financijskih institucija, ako posebnim zakonom nije drukčije određeno, niti na davanje predujma ili zajma ni na pružanje osiguranja da bi dionice stekli zaposleni u društvu ili u društvu koje je s njime povezano. Pravni je posao ništetan i u tim slučajevima, ako društvo ne bi pri stjecanju vlastitih dionica moglo stvoriti propisane rezerve za te dionice da se ne bi smanjila neto aktiva ispod razine propisane u članku 233. stavku 4. ovoga Zakona.

Budući je u konkretnom slučaju tuženik kreditna odnosno financijska institucija, u čije je tekuće poslovanje spadalo i davanje kredita trećim osobama, to se ništetnost u smislu citirane odredbe čl. 234. st.1 ZTD-a prema ocjeni ovog suda ne bi odnosila na predmetni Ugovor o kreditu, već bi se zabrana sklapanja predmetnog pravnog posla valjala prosuđivati temeljem citirane odredbe čl. 31. st.1 Zakona o kreditnim institucijama.

Sukladno odredbi čl. 322. st.1 ZOO ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog

pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Prema stavku 2. čl. 322. ZOO ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, ugovor je valjan ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice.

Dakle, iz navedenog slijedi kako je tuženiku u konkretnom slučaju temeljem citiranih zakonskih odredaba Zakona o kreditnim institucijama te ZTD-a bilo zabranjeno kreditirati stjecanje dionica samog tuženika te mu je isto tako bilo zabranjeno i samo stjecanje vlastitih dionica.

Naime, iz provedenih dokaza proizlazi kako u konkretnom slučaju nisu bile ispunjene pretpostavke za stjecanje vlastitih dionica tuženika u smislu odredbe čl. 233. st.1 ZTD-a budući nije postojala ovlast glavne skupštine za njihovo stjecanje, a niti su prema ocjeni ovog suda bile ispunjene pretpostavke iz odredbe čl. 233. st.3 ZTD-a pod kojima je stjecanje dopušteno i bez ovlasti skupštine, ovo iz razloga što ovaj sud ne prihvaća da bi razlog stjecanja predmetnih dionica bilo otklanjanje teške štete koja neposredno predstoji društvu (tuženiku).

Nadalje, iz iskaza svjedoka Markotića i Marinca razvidno je kako je u odnosu na tuženika u sporno vrijeme već bilo izvjesno da će se nad njim pokrenuti stečajni postupak, a nesporno je da je nad tuženikom nastavno (i) pokrenut stečajni postupak, pa se očigledno predmetni pravni poslovi ne mogu smatrati poslovima potrebnima da bi se od društva otklonila teška šteta koja neposredno predstoji. Osim navedenog, za društvo šteta ne nastaje samom činjenicom otvaranja stečajnog postupka, već poslovanjem koje rezultira ispunjenjem pretpostavki za otvaranje stečajnog postupka.

Međutim, obzirom sukladno citiranim odredbama zakona, zabrana kreditiranja u svrhu stjecanja vlastitih dionica kao i eventualno nezakonito stjecanje vlastitih dionica od strane društva, ne bi imalo za posljedicu ništavost takvih ugovora, budući se radi o zabrani samoj jednoj ugovornoj strani (ovdje tuženiku), već bi takvi ugovori ostali na snazi, to ovaj sud smatra kako niti nedopuštena pobuda prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, s ciljem kreditiranja u svrhu stjecanja vlastitih dionica odnosno stjecanja istih, sukladno odredbi čl. 273. ZOO, za posljedicu također nema ništavost predmetnog Ugovora o kreditu.

Slijedom navedenog, prema ocjeni ovog suda predmetni Ugovor o kreditu te Dodatak I istog nije ništavan te isti proizvodi sve pravne učinke među strankama.

Visinu potraživanja tuženiku prema tužitelju temeljem predmetnog Ugovora o kreditu sud je utvrdio iz izvoda knjigovodstvenih stavaka na dan 10.07.2015. (list 86 spisa), iz kojeg je, kako je to već navedeno, razvidno da stanje dugovanja tužitelja tuženiku prema predmetnom Ugovoru o kreditu s tim danom iznosi ukupno 554.386,79 kn, od čega se iznos od 450.000,00 kn odnosi na potraživanje s osnova glavnice, iznos od 3.783,70 kn odnosi se na potraživanje s osnova redovnih kamata dok se iznos od 100.602,79 kn odnosi na potraživanje s osnova zatezних kamata. Predmetni izvod predstavlja vjerodostojnu ispravu, koju ispravu tužitelj tijekom postupka nije osporio. Tužitelj tijekom postupka ne tvrdi, niti dokazuje da bi na ime svog dugovanja po predmetnom Ugovoru o kreditu podmirio dospjele obveze s osnova dugovanih ugovornih (redovnih) kamata u iznosu od 3.783,70 kn te s osnova zatezних kamata u iznosu od 100.602,79 kn, a valja napomenuti da na postojeće dugovanje ovdje tužitelja na ime nepodmirenog iznosa glavnice kredita i nadalje teku kamate.

Tužitelj tijekom postupka ničim ne dokazuje svoje tvrdnje da prilikom izmjene predmetnog Ugovora o kreditu sklapanjem Dodatka I stranke omaškom nisu izmijenile i odredbu čl.4 Ugovora kojom je među strankama ugovorena predaja predmetnih zadužnica i mjenica u svrhu osiguranja potraživanja, budući su stranke prema utvrđenju ovog suda u predmetnom Dodatku I Ugovora o kreditu izrazile svoju pravu volju pri čemu nije došlo ni do

kakvog propusta ili omaške vezano uz eventualnu izmjenu ugovornih odredaba glede predmetnih sredstva osiguranja te eventualni povrat istih.

Naime, sukladno čl. 4. predmetnog ugovora, za osiguranje urednog vraćanja kredita, plaćanja kamata, naknada, troškova i ostalih potraživanja iz ovog ugovora, tužitelj je tuženiku predao dvije bjanko potpisane mjenice tužitelja, jednu bjanko zadužnicu tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 500.000,00 kn te jednu banko zadužnicu tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 100.000,00 kn.

Prema ocjeni ovog suda, okolnost što je Dodatkom I izmijenjen čl. 2. točka 4. Ugovora o kreditu na način da se ugovora otplata kredita sukcesivno, a najkasnije do 12. siječnja 2014. na način da je korisnik kredita suglasan da banka iz sredstava prodaje dionica kupljenih temeljem ugovora o kupoprodaji i prijenosu dionica zaključenih dana 12. srpnja 2012. između korisnika kredita i Denisa Šercla, Dijane Mazić, Igora Mazića, Mirana Goste, Željka Rudića i Zorana Holetića zatvara glavnice kredita, te okolnost što su se stranke suglasile da se povrat cjelokupne glavnice kredita izvršio isključivo na ovaj način, nije od utjecaja na važenje ugovorne odredbe čl. 4 Ugovora o kreditu, prema kojoj odredbi predana sredstva osiguranja i nadalje služe za osiguranje urednog vraćanja kredita, plaćanja kamata, naknada, troškova i ostalih potraživanja iz istog ugovora. Neovisno o navedenom, Dodatak I ugovora u svakom slučaju ni na koji način nije od utjecaja na osiguranje podmirenja dugovanja tužitelja prema tuženiku temeljem predmetnog Ugovora o kreditu na ime kamata, kako ugovornih tako i zateznih, a koje kamate prema utvrđenju suda tužitelj nije podmirio, te koje obzirom glavnica nesporno nije podmirena, i nadalje teku.

Stoga, budući tužitelj niti tvrdi, a niti dokazuje da bi tuženiku podmirio svoja dugovanja temeljem predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu, a radi namirenja kojih je tuženiku predao sredstva osiguranja – predmetne zadužnice, te mjenice, to nije osnovan zahtjev tužitelja za povratom predmetnih sredstava osiguranja, slijedom čega je tužbeni zahtjev, primjenom odredaba čl. 219. i 221. a ZPP odbijen kao neosnovan.

Budući nije osnovan tužbeni zahtjev tužitelja, nije osnovan niti njegov zahtjev za naknadom parničnih troškova (čl. 154. ZPP).

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu, 14. srpnja 2016.

SUDAC:
mr.sc. Ana Nagy, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od osam dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

za točnost otppravka-ovlašteni službenik
Mirjana Gašparić

PRIMLJENO
CENTAR BANKA d.d. - u stečaju
Broj: 4007
Zagreb, ~~15. 01. 2020~~ 20

75

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 66 Pž-8592/2016-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivice Omazića predsjednika vijeća, Tatjane Kujundžić Novak, suca izvjestitelja i Davora Pustijanca, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja INTERFINANCE d.o.o., OIB 27081382081, Zagreb, Ulica grada Vukovara 284, kojeg zastupa Anita Hukelj, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika CENTAR BANKA d.d. u stečaju OIB 89296739230, Zagreb, Heinzelova 47a, radi predaje u posjed zadužnica i mjenica, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-555/2014-32 od 14. srpnja 2016., u sjednici vijeća održanoj 6. studenog 2019.

presudio je

Odbija se kao neosnovna tužiteljeva žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-555/2014-32 od 14. srpnja 2016.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu odbijen je kao neosnovan tužiteljev zahtjev radi predaje u posjed bjanko zadužnica i mjenica koje su dane za osiguranje urednog vraćanja kredita iz Ugovor o dugoročnom kreditu broj 388/2012.

Iz obrazloženja proizlazi da su stranke 12. srpnja 2012. sklopile Ugovor o dugoročnom kreditu broj 388/2012, a temeljem Odluke Uprave Banke od 5. srpnja 2012. Sukladno navedenom Ugovoru tuženik je tužitelju odobrio dugoročni kredit u iznosu od 450.000,00 kn, za trajna obrtna sredstva uz kamatnu stopu od 9,90% godišnje, te uz rok otplate sukcesivno, a najkasnije do 12. siječnja 2014. U čl. 4. Ugovora ugovoreno je kako će za osiguranje urednog vraćanja kredita, plaćanja kamata, naknada, troškova i ostalih potraživanja iz predmetnog Ugovora služiti dvije bjanko potpisane mjenice tužitelja, s naznakom bez protesta, uz mjeničnu izjavu; jedna bjanko zadužnica tužitelja maksimalnog iznosa do 500.000,00 kn, potvrđena od javnog bilježnika, te jedna bjanko zadužnica tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 100.000,00 kn potvrđena kod javnog bilježnika. Nakon toga su 12. srpnja 2012., stranke sklopile i Dodatak broj Ugovoru o dugoročnom kreditu broj 388/2012, kojim Dodatkom se mijenja čl. 2. t. 4. osnovnog ugovora i to u odnosu na način otplate kredita odnosno da će se glavnica kredita tuženiku vraćati isključivo iz sredstava koja će tuženik steći prodajom ili stjecanjem u vlasništvo dionica. Tuženik je u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporio osnovanost tužbenog zahtjeva navodeći kako nije ugovoreno da

eventualna prodaja opisanih dionica predstavlja uvjet za povrat instrumenata osiguranja tužitelja ili da se nakon prodaje dionica tužitelj oslobađa obveze povrata eventualno preostalog dugovanja tuženiku.

Nakon provedenog dokaznog postupka uvidom u: Ugovor o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012. (str. 8.-11. spisa), Dodatak I Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012. (str. 12. spisa), Bjanko zadužnicu broj OV-9549/2012 od 12. srpnja 2012. (str. 13.-14. spisa), Bjanko zadužnica broj OV-9550/2012 (str. 15.-16. spisa), mjenice oznake serija A br. 07458183 i serija A br. 07458184 (str. 17. spisa), dopis tuženika od 14. veljače 2014. (str. 18., 94., 125. spisa), dopis tužitelja (str. 19.-20., 92.-93. spisa), dopis tužitelja od 17. rujna 2013. (str. 21., 123. spisa), dopis tužitelja od 7. lipnja 2013. (str. 22., 122. spisa), dopis tužitelja od 10. kolovoza 2012. (str. 23., 121. spisa), preslike povratnica (str. 24. spisa), dopis putem e-pošte od 25. srpnja 2013. (str. 25. spisa), podatke zagrebačke burze o vrijednosti dionica tuženika (str. 39.-41. spisa), dopis tuženika od 24. ožujka 2014. (str. 55. spisa), analitičke konto kartice (str. 66.-73. spisa), izliste prometa po partiji (str. 81.-85. spisa), izvod otvorenih knjigovodstvenih stavaka (str. 86. spisa), zahtjev za odobrenje plasmana (str. 95.-97. spisa), naloge za plaćanje (str. 98., 100., 102. spisa), preglede prometa po računu komitenta (str. 99., 101. spisa), Ugovore o kupoprodaji i prijenosu dionica (str. 107.-115. spisa), Izvadak o stanju i prometu po računu (str. 116. spisa), naloge za plaćanje (str. 117.-118. spisa), dopis tuženika od 24. rujna 2013. (str. 124. spisa), te izvode iz knjige dionica (str. 127.-135. spisa), iskaz svjedoka Ive Markotića (str. 143.-145. spisa), Tomislava Marinca (str. 145.-146. spisa), te stranke zastupnika po zakonu tužitelja Denisa Fudurića (str. 146.-147. spisa), sud je utvrdio kako tužitelj nije dokazao da bi tuženiku podmirio dugovanja temeljem predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu, a radi namirenja kojih je tuženiku predao sredstva osiguranja - predmetne zadužnice i mjenice. Stoga je primjenom odredaba čl. 219. i 221. a Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08 i 57/11, 148/11 i 25/ 13 i 89/14; dalje: ZPP), ocijenio neosnovanim tužbeni zahtjev.

Tužitelj pobija presudu u cijelosti iz svih žalbenih razloga. U bitnom navodi da je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, i da su razlozi presude o odlučnim činjenicama nejasni i proturječni. Tvrdi da je ugovor o kreditu od 12. srpnja 2012. koji je izmijenjen dodatkom I simulirani Ugovor, jer je tužitelj sklapanju ovog kredita pristupio u dobroj vjeri da bi od malih dioničara tuženika otkupio dionice te ih stavio na raspolaganje banci kako bi pomogao u omogućavanju provedbe dokapitalizacije Centar banke d.d. Tvrdi da je predmetni posao bio dogovoren iz razloga što je Centar banki d.d. bilo zabranjeno stjecanje vlastitih dionica. Nadalje, navodi da ukoliko sud ne prihvati njegovu argumentaciju vezano za pravu volju ugovorenih stranaka, da je tužitelj stavljanjem dionica na raspolaganje tuženiku ispunio svoju ugovornu obvezu. Neprihvatanjem prijedloga i poziva tužitelja da namiri glavnicu kredita prodajom dionica, tuženik je pao u zakašnjenje, te je time rizik propasti odnosno oštećenja stvari-smanjenje vrijednosti dionica prešao na tuženika i tuženik nema više osnove namiriti svoje potraživanje iz sredstava osiguranja te ih je obavezan vratiti tužitelju. Predlaže da ovaj sud preinači pobijanu odluku i vrati sredstva osiguranja tužitelju, podredno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Tužiteljeva žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju čl. 365. st. 1. i 2. ZPP-a, u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je pobijana presuda pravilna i zakonita.

Prvostupanjski sud nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a poglavito bitnu povredu parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju tužitelj posebno upire u žalbi. Izreke presude je razumljiva, ne postoji proturječnost između izreke i obrazloženja, ne proturječi sama sebi i razlozima presude, presuda sadrži razloge o svim odlučnim činjenicama koji su jasni i neproturječni pa je stoga presudu moguće ispitati.

Iz podataka u spisu proizlazi i među strankama nije sporno;

- da su stranke sklopile Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012, 12. srpnja 2012., kojim je tužitelju odobren dugoročni kredit u iznosu od 450.000,00 kn (čl. 1.), za namjenu „trajna obrtna sredstva“ (čl. 2. t. 2), te uz redovnu promjenjivu kamatnu stopu od 9,90% godišnje sukladno Odluci o kamatnim stopama banke (čl. 2. t. 3),

- da je među strankama ugovorena otplata kredita sukcesivno, a najkasnije do 12. siječnja 2014. (čl. 2. t. 4.),

- da je sukladno odredbi čl. 4. predmetnog ugovora, za osiguranje urednog vraćanja kredita, plaćanja kamata, naknada, troškova i ostalih potraživanja iz ovog ugovora, tužitelj tuženiku predao dvije bjanko potpisane mjenice tužitelja, jednu bjanko zadužnicu tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 500.000,00 kn te jednu bjanko zadužnicu tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 100.000,00 kn,

- da su Dodatkom I Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012. stranke u čl. 2. ugovorile da se mijenja odredba čl. 2. t. 4. kojom je određen način otplate kredita i to na način da je korisnik kredita suglasan da banka iz sredstava prodaje dionica kupljenih na temelju ugovora o kupoprodaji i prijenosu dionica zaključenih 12. srpnja 2012. između korisnika kredita i Denisa Šercla, Dijane Mazić, Igora Mazića, Mirana Goste, Željka Rudića i Zorana Holetića zatvara glavnice kredita na način da banka ima pravo bez ikakvog daljnjeg pitanja ili odobrenja prodati, založiti ili steći kupljene dionice,

- da je korisnik kredita suglasan da banka primi isplatu kupoprodajne cijene za predmetne dionice, te da iz postignute kupoprodajne cijene izvrši naplatu glavnice kredita te daje bezuvjetan nalog banci da izvrši sve radnje radi upisa, stjecanja, prodaje, prijenosa i namire dionica sa imena korisnika kredita na ime banke ili kupca,

- da je iz izlista podataka o vrijednosti CEBA-R-A dionica ovdje tuženika u spornom razdoblju (str. 39.-41. spisa), razvidno kako je tržišna cijena predmetnih dionica tuženika na dan 6. srpnja 2012. bila 185,01 kn, te je nastavno cijena padala (na dan 20. kolovoza 2012. iznosila je 165,00 kn po dionici),

- da je iz izlista prometa po partiji (str. 81.-85. spisa) utvrđeno je da je ovdje tužitelj na ime obračunatih kamata po predmetnom Ugovoru o kreditu isplatio ovdje tuženiku iznos od ukupno 63.122,10 kn,

- da je iz izvoda knjigovodstvenih stavaka na dan 10. srpnja 2015. (str. 86. spisa) razvidno da je stanje dugovanja tužitelja tuženiku prema predmetnom Ugovoru o kreditu s tim danom ukupno 554.386,79 kn, od čega se iznos od 450.000,00 kn odnosi na potraživanje s osnove glavnice, iznos od 3.783,70 kn, odnosi se na potraživanje s osnove redovnih kamata (ugovorenih) dok se iznos od 100.602,79 kn odnosi na potraživanje s osnove zateznih kamata,

- da iz Ugovora o kupoprodaji i prijenosu dionica sklopljenih između ovdje tužitelja i Denisa Šercla, Igora Mazića, Dijane Mazić, Zorana Holetića, Željka Rudića i Mirana Goste (str. 107.-115. spisa), te iz izvotka o stanju i prometu po računu (str. 116. spisa) i naloga za plaćanje (str. 117.-118. spisa), razvidno da je ovdje tužitelj navedenim fizičkim osobama isplatio iznos od ukupno 407.200,00 kn na ime cijene prodanih dionica i to po cijeni od 300,00 kn po dionici za povlaštene dionice odnosno 200,00 kn po dionici za redovne dionice. Tužitelj je navedenu cijenu kupljenih dionica podmirio iz iznosa koji mu je doznačen temeljem predmetnog Ugovora o kreditu broj 388/2012.

Između stranaka je sporno jesu li Ugovor o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012., i Dodatak Ugovoru od 12. srpnja 2012. simulirani ugovori.

Pravilno je prvostupanjski sud zaključio da Ugovor o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012. izmijenjen Dodatkom I ne predstavlja simulirani ugovor, s obzirom na to da je između strankama zaista postojala volja sklapanja Ugovora o kreditu, kojim je ugovorom tuženik odobrio tužitelju dugoročni kredit u visini od 450.000,00 kn, pod uvjetima kako je to već utvrđeno, i da je među strankama zaista postojala volja predmetni Ugovor o kreditu izmijeniti na način kako je to učinjeno Dodatkom I Ugovora broj 388/2012 od 12. srpnja 2012., a što proizlazi i iz iskaza saslušanih svjedoka Ive Markotića, koji je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu kao i Dodatka I istog bio predsjednik Uprave tuženika kao i svjedoka Tomislava Marinca koji je iskazao da je namjera tuženika bila s tužiteljem sklopiti upravo Ugovor o dugoročnom kreditu, odnosno da je namjera tuženika bila kreditirati tužitelja s time da je tužitelj od iznosa kredita trebao otkupiti dionice određenih malih dioničara.

U pogledu dogovora stranka o načinu vraćanja glavnice predmetnog kredita, prava volja stranaka bila je upravo ono što su stranke uglavile samim Dodatkom I predmetnog Ugovora odnosno da se povrat glavnice kredita izvrši iz sredstava koja će se dobiti prodajom predmetnih dionica.

Sukladno čl. 4. predmetnog ugovora, za osiguranje urednog vraćanja kredita, plaćanja kamata, naknada, troškova i ostalih potraživanja iz ovog ugovora, tužitelj je tuženiku predao dvije bjanko potpisane mjenice tužitelja, jednu bjanko zadužnicu tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 500.000,00 kn te jednu bjanko zadužnicu tužitelja pojedinačnog maksimalnog iznosa do 100.000,00 kn.

Dodatkom I citiranog Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012. stranke su čl. 2. istog Dodatka ugovorile da se mijenja odredba čl. 2. t. 4. kojom je određen način otplate kredita i to na način da se sada ugovora otplata kredita sukcesivno, a najkasnije do 12. siječnja 2014. na način da je korisnik kredita suglasan da banka iz sredstava prodaje dionica kupljenih temeljem ugovora o kupoprodaji i prijenosu dionica zaključenih 12. srpnja 2012. između korisnika kredita i Denisa Šercla, Dijane Mazić, Igora Mazića, Mirana Goste, Željka Rudića i Zorana Holetića zatvara glavnice kredita na način da banka ima pravo bez ikakvog daljnjeg pitanja ili odobrenja prodati, založiti ili steći kupljene dionice.

Činjenica da su se stranke suglasile da se povrat cjelokupne glavnice kredita izvršiti isključivo na ovaj način, nije od utjecaja na važenje ugovorne odredbe čl. 4 Ugovora o kreditu, prema kojoj odredbi predana sredstva osiguranja i nadalje služe za osiguranje

00001

Poslovni broj: 66 Pž-8592/2016-2

5

urednog vraćanja kredita, plaćanja kamata, naknada, troškova i ostalih potraživanja iz istog ugovora, a da su sve obveze iz Ugovora o kreditu podmirene tužitelj nije dokazao. U prilog tome da sve obveze iz Ugovora o kreditu nisu podmirene proizlazi iz izvoda knjigovodstvenih stavaka na dan 10. srpnja 2015. (str. 86. spisa). Osim toga tužitelj nije dokazao da odredba čl. 4. kod sklapanja Dodatka I Ugovora o dugoročnom kreditu broj 388/2012 od 12. srpnja 2012., nije omaškom izbrisana kako je to tvrdio tijekom postupka. Stoga je sud pravilno, primjenom odredbe čl. 219. i 221.a ZPP-a odbio kao neosnovan tužiteljev zahtjev za povratom predmetnih sredstava osiguranja.

Slijedom iznijetog valjalo je odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a.

Zagreb, 6. studenog 2019.

Predsjednik vijeća
Ivica Omazić

Dokument je elektronički potpisan:
IVICA OMAZI

Vrijeme potpisivanja:
03-12-2019
10:40:37

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97-#130048523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=OMAZI
G=IVICA
CN=IVICA OMAZI

Broj zapisa: 1788f-c6ccb

Kontrolni broj: 0fa19-54a43-d8e3d

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IVICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.